

Påskedag

Jerlev og Ødsted, 16/4, kl. 9 og 10.30

Salmer:

236: Påskeblomst

448: Fylt af glæde

218: Krist stod op af døde

222: Opstanden er den Herre Krist

238: Det er så sandt at ingen så

234: Som forårssolen morgenrød

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til

dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange. *Mark 16,1-8* **Amen**

Prædiken

Der skete noget den påskemorgen for godt 2000 år siden, som verden ikke siden kunne glemme. Selvom kvinderne var bange og ikke sagde noget til nogen, blev det ikke ved det. Det voksede i dem og de talte, og siden blev der fortalt og fortalt videre om det utrolige. Det utrolige, at menneskelivet ikke afgøres og afsluttes af mennesker, men af Gud. Gud skrev det sidste kapitel i fortællingen om Jesus Kristus. Og Gud vil skrive det sidste kapitel om hver af os.

Det fortælles i en legende at Eva, da hun og Adam blev smidt ud af Paradisets have, i tankeløshed og fortvivlelse havde grebet om en kvist på et af paradisets træer og brækket den af. Sådan kan man, hvis man skal forlade noget eller nogen man holder af i huj og hast, tage sig selv i at gøre mærkelige ting.

Nu stod Eva og Adam med keruberne og det lukkede paradys bag sig, og den verden vi kender, med godt og ondt, foran sig. Da så Eva ned på sin knyttede hånd og opdagede kvisten. Da hun og Adam fandt et hjem af bo i, plantede hun kvisten uden for døren til deres lille hytte og den slog rod og spirede og voksede op og blev til et stort træ. Adam og Eva kaldte det Livets Træ. Her sad de ofte sammen når natten faldt på og talte om det paradys, de havde tabt, det paradys, hvor der ikke var ondt men kun tillidsfuld godhed. Og ud af træets krone hentede de sig gode minder fra haven, de kom fra og var skabt ud af. Og de mindede sig selv og hinanden om, at også de engang havde været gode og tillidsfulde.

Det træ satte nye spirer og da Adam og Eva døde og deres børn og børnebørn levede, var træet blevet til nye små træer. Og sådan mindedes de hver gang de lå og kiggede op i træernes kroner, hvad deres forældre og bedsteforældre havde fortalt om det utrolige sted, der nu syntes så langt væk.

Tiden gik, og efterkommere af Adam og Eva levede i tusinder og atter tusinder af år i træets skygge. De kendte ikke træets historie, men når de lagde sig under træet og så op i trækronen mærkede de et strejf af noget på én gang kendt og ukendt.

Træet gav, fortælles det, mange, mange år efter liv til det træ, som Jesu kors blev tømret ud af. Livets Træ fra kvisten i Paradis bar Guds søn, da alt stod stille i svimlende tomhed, og alle tider mødtes i et punkt og der blev mørke over hele jorden. Sådan går legenden.

Skabelsen faldt i det tomme rum, mens alle øjne rettedes mod et blodigt og forpint ansigt iklædt tornekrone. Og vi følte foragt for det menneske, vi troede skulle frelse os.

Nu hang ”Guds søn” bare der og døde, og kunne ikke engang frelse sig selv.

Legenden om Livets træ fortæller, at Gud har været med os siden skabelsens morgen. Gud lagde sig selv ind i den skabte verden, og et glimt af paradiset fulgte med ind i verden, da portene blev lukket for os. Og vi kender alle fornemmelsen af at stå en solrig forårsdag og betragte det spirende liv efter en lang vinter og så føle, at livet er en gave; at skabningen er stor og smuk, og at paradiset måske ikke er så langt væk endda. Men det er en flygtig følelse, og øjeblikket efter fæstner vores øjne sig på naboens ukrudt. Den knold, nu har han igen ikke fået luet – her hjælper kun sprøjtegift! Og sådan taber vi paradiset gang på gang.

Men af Livets træ blev korsets planker tømret. Sådan går legenden i hvert fald: At et træ fra den have, hvor mennesket faldt i synd, bar Guds søn, der døde for vores synder. Spørgsmålet er, om vi begriber det? Jesus blev ikke korsfæstet, fordi vi bad ham om det; Jesus blev ikke korsfæstet, fordi vi ønskede at forsone os med Gud eller

med hinanden. Jesus blev korsfæstet og døde, fordi vi ville slå ham ihjel; fordi vi ikke ville kendes ved ham, fordi vi ikke ville have noget med ham at gøre; fordi vi ikke ville, at Gud var svag.

Vi kender udmærket den historie fra vores eget liv. Vi kan i et lynende øjeblik få en oplevelse af Guds nærvær. En oplevelse af, at Jesus kommer til os, ligesom han red ind i Jerusalem Palmesøndag. Vi står og ser på ham og gør os fantasier om, hvordan Gud er helt vores egen. På de mønter, Hitler lod trykke, stod der ”Gud med os” – underforstået, at Gud naturligvis var på nazisternes side og ikke de andres.

Sådan gør vi også hver for sig. Vi er begejstrede, når Gud passer ind i vores kram; vi gør vores egen magt og vilje til det guddommelige.

I stedet skænker Gud os en anden erfaring. Skærtorsdag, i nadverritualet. Her erfarer vi, at ”Gud med os” er et fællesskab. Når Bibelen siger, at Gud er med os, så er det fordi, Gud er med vores næste; at Gud er i mødet med den

anden. Det er også den Gudserfaring, legenden om Livets træ forkynder. Og det skal netop blive Langfredag og påskemorgen, før vi forstår dybden af de ord. For den Gudserfaring forudsætter, at Gud tilgiver os vores egoisme, dér hvor egoismen er drevet ud i det ekstreme. For Langfredag står også vi i den vrede menneskemængde og er forargede og hader, den der hænger der og fik os til at drømme om, at det kunne være anderledes, - når Gud er med os. At alt ville forandres, da han kom til Jerusalem.

Vi beder ikke Jesus om at dø for os. Vi korsfæster ham, fordi vi ikke vil, at Gud er svag. Jeg kan godt stå og se 2000 år tilbage i historien og tænke, at jeg ikke er skyldig i korsfæstelsen. Men jeg er som ethvert menneske, og langfredagshadet er også mit. Jesu ord til disciplene om, at de vil forråde, forlade og fornægte ham gælder også mig. Og samtidig ved jeg, at de nådefulde ord om, at Jesus vil drikke vinen som ny vin med sine disciple i sin faders rige også gælder ethvert menneske – og også gælder mig.

Livets træ bar det menneske, der døde for os. Men af korsets træ spirede nyt liv, en ny begyndelse, som et forår,

der springer ud, og hele naturen jubler. Korsets træ slog rod, og det groede, spirede og sprang ud i ord og fortællinger op til os i dag. Dets rødder strakte sig ned i dødsriget og dets grene nåede helt op til himlen.

Det blev den vej Jesus gik – ned i døden, ned i graven, ned i det ukendte mørke. Ned i det fremmede rige, som vi også har en erfaring af i vores angst for død og ensomhed.

Helvedet. Vi aner, at det findes, for vi kender ondskaben i os selv, at vi kan væmmes ved svaghed, vi har mærket lidelserne og smerten på vores egen krop, vi har set, hvordan vold kan sætte uudslettelige spor i et menneskeliv. Men livstræet slår netop rod dér – i Helvede. Både i de dødes rige, men også i hvert vores ensomhedshelveder, hvert eneste egoisthelvede. For legenden fortæller, at Livets træ er det Guds Ord, der slår rod i os, når Jesus taler til mig:

”Jeg dør for dig. Jeg kender dig allerede og du er elsket og tilgivet alt. Se, jer er med dig alle dage indtil verdens ende.”

Som træet bar Guds søn langfredag, er vi båret af et levende og stærkt håb fra fødsel til død. Det levende håb står som overskrift for livet fra vugge til grav. Vi siger det højt ved dåben, og vi siger det højt, når nogen dør.

Det levende håb er fortællingen om påsken, om vores evige bevægelse i mødet med Gud.

Livstræet har slået rod i vores hjerter. Her mærker vi, hvordan fortællingen om påske bevæger os og gør hjertet blødt. Og sådan åbnes porten til paradiset, der i hjertet.

Keruberne, der blev sat med flammesværd for at vogte indgangen, træder til side for den, der kommer med korsets tegn for ansigt og for bryst – den, for hvem Jesus døde. For mig og for dig.

Det Paradis vi tabte, og som syntes os så ukendt og fjernt, det mærker vi som en gammel længsel, efter at være Gud nær, at være kendt og at være elsket. Vi mærker det dér i hjertet, der skabtes ud af Paradisets ler.

Der skete noget den påskemorgen, som verden ikke siden kunne glemme. **Amen**